

Minister van VWS, de heer H.M. de Jonge
Postbus 20350
2500 EJ 's-GRAVENHAGE

Datum : 14 april 2021
Kenmerk : 2021/215060/AB.sh
Onderwerp : zorgen over uitvoering van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo)

Geachte heer De Jonge,

In vervolg op onze brief over cliëntondersteuning in het kader van de Wmo d.d. 13 september 2018, brengen wij het volgende onder uw aandacht.

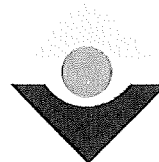
KBO-Brabant

KBO-Brabant is een zelfstandige seniorenvereniging met ongeveer 125.000 leden, 300 lokale Afdelingen en 10.000 vrijwilligers. De gemiddelde leeftijd van onze leden is 76 jaar. Wij zijn zeer bekend met de praktijk van ouderen die langer thuis willen blijven wonen. Samen met andere seniorenverenigingen hebben wij in Noord-Brabant een voor Nederland unieke dienst opgezet. Inmiddels hebben wij namelijk zo'n 200 vrijwillige informele cliëntondersteuners opgeleid, die sinds 2015 en verspreid over heel de provincie vele cliënten ondersteunen of ondersteund hebben.

Zoals wij in onze brief hebben vermeld, is de kern van het werk van een informele cliëntondersteuner het bieden van individuele hulp bij een Wmo-aanvraag, zodat de cliënt die hulp krijgt die nodig is om langer thuis te blijven wonen. Onze cliëntondersteuners hebben sinds 2015 aangetoond een dergelijke taak uitstekend te kunnen vervullen. En in het geval dat discussies ontstaan over het al dan niet invullen van een aanvraag en de mate waarin, kunnen onze cliëntondersteuners zich zo nodig laten bijstaan door onze juridische helpdesk. Een helpdesk die bestaat uit een vrijwillige oud-bestuurs- en kantonrechter, oud-advocaten, oud-notarissen en een verzekeringsexpert.

Een heel goede wet

Wij willen benadrukken dat de Wmo meer dan een miljoen inwoners ondersteunt om beperkingen op te heffen of te verminderen en zelfstandig in de eigen leefomgeving te kunnen blijven wonen. De aanspraak op een maatwerkvoorziening, indien het onderzoek daartoe aanleiding geeft, is een groot goed. Het voorkomt willekeur en geeft inwoners zekerheid. De introductie van het abonnementstarief en het afschaffen van eigen bijdragen naar inkomen en vermogen, hebben eraan bijgedragen dat inwoners niet om financiële redenen hoeven afzien van een beroep op de Wmo.

Gemeenten komen te kort

Onze cliëntondersteuners en leden van de juridische helpdesk hebben de afgelopen jaren belangeloos vele duizenden inwoners van onze provincie geholpen bij hun aanvraag, en zo nodig in bezwaar en beroep. In toenemende mate zien we echter dat gemeenten, vanwege de financiële tekorten bij de uitvoering van deze wet, naar wegen zoeken om de instroom te beperken en de kosten te beheersen.

Daar waar gemeenten proberen een beroep te doen op de eigen kracht van de burger en zijn omgeving, een scherpere afweging maken of een maatwerkvoorziening wel nodig is of processen efficiënter inrichten, kan hiertegen geen bezwaar bestaan. De grens ligt echter bij het niet langer uitvoeren van de wettelijke bepalingen, deze bewust negeren en het niet voldoen aan de door de rechtspraak getrokken grenzen over de interpretatie van de regelgeving. In een democratische samenleving past het gemeenten om wijziging van regelgeving en hogere inkomsten bij het rijk te bepleiten, niet om de regelgeving te negeren. Gemeenten zouden het ook niet aanvaarden indien burgers zich aan hún verplichtingen onttrekken met een beroep op de hoogte van de lasten.

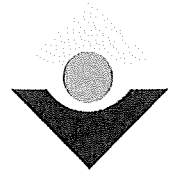
Als belangenorganisatie kunnen we ons niet mengen in de discussie tussen uw ministerie en de gemeenten over de vraag of en zo ja, in welke mate gemeenten een hogere rijksbijdrage zouden moeten krijgen. Wel menen we een beroep op u te mogen doen eraan te werken dat taken en gemeentelijke inkomsten met elkaar in evenwicht zijn.

Recente signalen

1. Afschaffen van het abonnementstarief voor de eigen bijdrage in de Wmo

In de media wordt door de VNG en individuele gemeenten benadrukt dat de ruimte om cliënten met een laag inkomen te helpen, wordt beperkt door het gebruik van met name huishoudelijke hulp door rijke ouderen. Door de afschaffing van de inkomensafhankelijke eigen bijdrage zou het beroep op de Wmo sterk gestegen zijn. Immers voor een bedrag van € 19,- per maand kunnen ook rijkere ouderen van huishoudelijke hulp gebruik maken.

Gemeenten zijn bij de invoering van het abonnementstarief financieel gecompenseerd. De ontwikkeling wordt gemonitord. Hieruit is gebleken dat de tekorten bij gemeenten maar in beperkte mate voortvloeien uit de invoering van het abonnementstarief. Uit cijfers van het CBS blijkt dat in 2019 het gebruik door ouderen met een inkomen boven € 40.000,- (dat zijn ook de middeninkomens) weliswaar is gestegen, echter veel minder dan de stijging in de lagere inkomensgroepen. Toch wordt het beeld van de rijkere ouderen die het voor de minima bederven, veelvuldig geframed. Wij roepen u op om vast te houden aan het tegengaan van stapeling van zorgkosten voor ouderen, waarbij de invoering van het abonnementstarief in de Wmo één van de maatregelen was. Niet gebleken is dat de problematiek van de zorgkosten zodanig is gewijzigd dat het abonnementstarief achterhaald zou zijn. Het ligt meer in de rede om de uitkering aan de gemeenten te verhogen, indien onomstotelijk blijkt dat inkomsten en uitgaven voor de Wmo uit het lood zijn geraakt.

2. Oproep tot het voeren van proefprocessen

De VNG heeft gemeenten opgeroepen om proefprocessen te gaan voeren. Door de gemeenten zou dan gebruik gemaakt kunnen worden van een inkomenstoets. Er bestaat geen twijfel over dat een dergelijke benadering strijdig is met de wet. U hebt die mening ook uitgedragen en gemeenten opgeroepen hiervan af te zien. Wij verwachten van u dat u gebruik maakt van uw verantwoordelijkheid voor een juiste uitvoering van de wet en een bestuurlijke maatregel treft voor de betrokken gemeente. Uiteraard zullen wij in individuele gevallen bezwaar en zo nodig, beroep instellen. Hierbij dient bedacht te worden dat met een bezwaar- en beroepsprocedure al gauw anderhalf tot twee jaar is gemoeid. Als niet meteen paal en perk wordt gesteld aan gemeenten die de wet overtreden, dan zullen vele inwoners van die gemeenten gedupeerd worden, waarbij het zeer de vraag is of met terugwerkende kracht dit beleid ongedaan kan worden gemaakt.

3. Geen besluit nemen na een melding

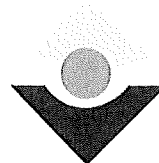
Ons bereiken signalen dat er geen specifieke inkomenstoets wordt gebruikt, maar dat de consulenten de opdracht krijgen om tijdens het keukentafelgesprek te vragen naar het inkomen en vermogen. Cliënten weten als regel niet dat ze op die vraag geen antwoord hoeven te geven. Als cliënten aangeven dat ze een voldoende hoog inkomen en/of vermogen hebben om de voorziening zelf te betalen, dan zal de consulent aantekenen dat de cliënt verklaarde de voorziening zelf te kunnen betalen en dat er geen noodzaak is voor toekenning van een maatwerkvoorziening. Daarmee wordt de procedure beëindigd zonder dat er een besluit wordt genomen. De inwoner dient dan zelf zo alert te zijn om toch een aanvraag in te dienen, waarop een besluit moet volgen.

4. Werken met wachtlijsten

In de Wmo is bepaald dat een maatwerkvoorziening *moet* worden toegekend indien uit het onderzoek blijkt dat een cliënt hierop is aangewezen. Overwogen wordt rijkere inwoners die een beroep doen op huishoudelijke ondersteuning op een wachtlijst te plaatsen. Een gemeente kan zich er niet op beroepen dat het geld voor bepaalde maatwerkvoorzieningen op is en dat om die reden een rijkere cliënt op een gemeentelijke wachtlijst wordt geplaatst en pas aan de beurt is als er een andere cliënt afvalt. We merken hierbij op dat gemeenten niet over inkomens- en vermogensgegevens beschikken en deze ook niet mogen opvragen. Slechts in het geval een zorgaanbieder onvoldoende ruimte zou hebben om cliënten zorg te bieden (bijvoorbeeld door een gebrek aan gekwalificeerd personeel) zou werken met een wachtlijst door de zorgaanbieder aanvaardbaar zijn. Een onderscheid in volgorde maken op basis van inkomens- en vermogensgegevens van cliënten is wettelijk niet mogelijk.

5. Geen maatwerkvoorziening meer voor bepaalde vormen van ondersteuning, bijvoorbeeld voor de wasverzorging

Het staat een gemeente vrij om in plaats van een maatwerkvoorziening toe te kennen, te verwijzen naar een algemene voorziening. Die moet echter wel beschikbaar zijn, een passende compensatie bieden en financieel te dragen zijn ook voor een cliënt met een minimuminkomen. Dat vergt een zorgvuldige beoordeling. Indien een inwoner rechtstreeks diensten moet inkopen bij een particuliere aanbieder (bijvoorbeeld bij een

was- en strijkservice), dan is dat geen algemene voorziening in de zin van de Wmo en kan deze niet in de plaats treden van een maatwerkvoorziening. Voor de inwoner maakt het niet veel uit of een voorziening als algemene voorziening of als maatwerkvoorziening wordt aangeboden. Het abonnementstarief geldt ook voor algemene voorzieningen waarbij sprake is van een duurzame hulpverleningsrelatie.

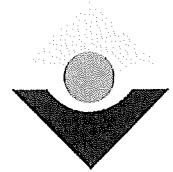
In toenemende mate zien we dat gemeenten bepaalde diensten beschouwen als *algemeen gebruikelijke* voorzieningen, die niet speciaal bedoeld zijn voor mensen met een beperking en in de reguliere handel verkrijgbaar zijn. De rechtspraak heeft hieraan de eis verbonden dat dergelijke diensten of voorzieningen ook bereikbaar moeten zijn voor mensen met een inkomen op minimumniveau. Van een boodschappenservice, maaltijdbezorgservice of glazenwasser heeft de rechtspraak aanvaard dat deze diensten ook voor personen met een minimuminkomen bereikbaar zijn. We zien echter dat ook de wasverzorging door sommige gemeenten wordt beschouwd als een algemeen gebruikelijke voorziening, die niet meer wordt toegekend als maatwerkvoorziening en als onderdeel van de huishoudelijke hulp.

Gebruik maken van een commerciële wasserij zal voor een eenpersoons huishouden leiden tot een kostenpost van naar schatting € 130,- per maand. Samen met het abonnementstarief is deze uitgave voor een inwoner met een minimuminkomen niet te dragen. Uit onderzoeksgegevens van het NIBUD blijkt dat de vrije bestedingsruimte slechts enkele tientjes bedraagt bij een eenpersoons huishouden met een inkomen op minimumniveau.

6. Resultaatgericht indiceren bij huishoudelijke ondersteuning

Op grote schaal hebben gemeenten het resultaatgericht toekennen ingevoerd, waarbij de zorgaanbieder voor een schoon en leefbaar huis moet zorgen en waarbij niet meer in uren wordt geïndiceerd. De Centrale Raad van Beroep (CRvB) heeft op 8 oktober 2018 (ECLI:NL:CRVB:2018:3241) geoordeeld dat een toekenningsbesluit voor huishoudelijke ondersteuning waarbij het resultaat is een schoon en leefbaar huis en waarbij in een ondersteunings- of leveringsplan is neergelegd welke taken in welke frequentie gedaan moeten worden, niet voldoende is en in strijd is met de rechtszekerheid.

De klacht van inwoners is dat de tijd die de zorgverlener krijgt om schoon te maken te kort is om het ondersteuningsplan uit te voeren en dat taken niet worden gedaan in de afgesproken frequentie of worden gedaan met de 'Franse slag'. Met name de verzorging van de was en de incidentele taken worden in de praktijk onvoldoende uitgevoerd. De toebedeling van tijd aan de zorgverlener is niet gebaseerd op een goede analyse van de hoeveelheid tijd die nodig is, maar op het beschikbare budget. Deze werkwijze heeft de uitgaven van de gemeenten verminderd, maar er tevens voor gezorgd dat de zorgaanbieders hun exploitatieresultaten konden verbeteren. De cliënten en ook de zorgverleners zijn echter de verliezers. In gemeenten zoals Eindhoven, waar weer is afgestapt van het resultaatgericht indiceren, leidt een toekenning in uren tot een belangrijke verruiming van de beschikbare tijd en minder klachten. Gemeenten zien de bui hangen waarbij indiceren *mede in tijd* zal leiden tot de toekenning van meer tijd dan voorheen door de zorgaanbieders werd geleverd en dus tot hogere uitgaven. Om die reden verzetten de gemeenten die resultaatgericht indiceren zich tegen de noodzaak om het beleid aan te passen. U hebt als reactie op de uitspraak van de CRvB in een brief aan de Tweede Kamer van 12 april 2019 laten weten dat u een wetswijziging aanhangig gaat maken waardoor het resultaatgericht indiceren onder voorwaarden behouden kan blijven. Twee jaar later is er nog geen wetsontwerp ingediend. Er is op dit moment een vacuüm: de werkwijze van deze gemeenten is in strijd met de wet, maar geadviseerd wordt om

het beleid voorlopig niet te wijzigen. Dat is niet aanvaardbaar. Het lijkt erop dat de overheid de ruimte neemt zich niet aan de wet te houden, terwijl de burger hard wordt aangepakt als hij de wet overtreedt.

7. Woningaanpassingen zien als algemeen gebruikelijke voorziening

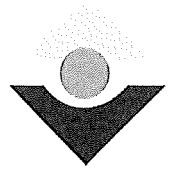
Verschillende gemeenten gaan ervan uit dat het levensloopbestendig maken van de woning beschouwd moet worden als een algemeen gebruikelijke voorziening. In de praktijk gaat het vooral over de grotere aanpassingen, zoals vervanging van een bad door een inloopdouche, het aanpassen van de keuken aan het gebruik van een rolstoel, de toegang van de woning geschikt maken voor een rolstoel, het creëren van een slaap- en badgelegenheid op de begane grond. Deze aanpassingen zijn niet algemeen gebruikelijk en worden veroorzaakt door de toegenomen beperkingen. Er is in de meeste gemeenten in de Beleidsregels wel een lijst met algemeen gebruikelijke voorzieningen in een woning opgenomen. Hieronder vallen bijvoorbeeld beugels en handgrepen in badkamer en toilet of eenvoudige drempelhulpen die in de bouwmarkt verkrijgbaar zijn. De hiervoor genoemde grotere woningaanpassingen zijn niet algemeen gebruikelijk, zoals de CRvB in een uitspraak van 20 november 2019 heeft bepaald. Het door de gemeente ingenomen standpunt dat de cliënt de woningaanpassing kan betalen indien hij een nieuwe hypotheek vestigt of de hieraan verbonden kosten kan betalen uit het inkomen, leidt er – aldus de CRvB – toe dat de gemeente naast de mogelijkheid om een eigen bijdrage op te leggen, een extra vermogens- en inkomensvoorwaarde stelt voor het kunnen verstrekken van een maatwerkvoorziening. Hiervoor biedt de Wmo 2015, evenals de Wmo (oud), geen ruimte.

8. Het primaat van verhuizen dwingend voorschrijven

Het primaat van verhuizen wordt vaak gehanteerd bij de afweging of een grotere woningaanpassing moet worden vergoed, dan wel dat iemand redelijkerwijs zou kunnen verhuizen onder aanbieding van een verhuiskostenvergoeding. De CRvB laat aan de gemeente de afweging tussen de goedkoopst mogelijke maatwerkvoorzieningen. Een verhuizing kan passend zijn. Hierbij moeten alle omstandigheden, zoals de *beschikbaarheid* binnen een beperkte periode van een geschikte woning, worden betrokken. Passend is dan niet alleen de grootte en de indeling van de woning, maar ook de kosten ervan en de buurt waarin de woning ligt. Rekening moet worden gehouden met de vraag of na verhuizing mantelzorg nog beschikbaar is, of er voorzieningen in de buurt zijn en met het belang van een inwonende partner of kind. Als dat allemaal goed is afgewogen, dan kan een verhuiskostenvergoeding volstaan.

We zien dat gemeenten ook het verhuisprimaat tegenwerpen, zonder dat er een geschikte woning is en zonder verhuiskostenvergoeding, waarbij een individuele afweging van alle relevante omstandigheden achterwege blijft.

Het dwingend voorschrijven van het verhuisprimaat zonder nadere afweging of zonder verhuiskostenvergoeding is niet aanvaardbaar. Het ontbreekt vooral ook aan voldoende geschikte en betaalbare seniorenwoningen. De emotionele belasting is groot als een gemeente zonder meer stelt dat een oudere vanwege zijn beperkingen zijn woning moet verlaten waarin hij/zij wellicht al tientallen jaren woonde. Dat voelt als een gedwongen deportatie.

9. Anticiperen op de toekomst

In toenemende mate zien we dat een aanvraag om een woningaanpassing wordt afgewezen of dreigt afgewezen te worden doordat de gemeente zich op het standpunt stelt dat van een inwoner wordt verwacht te anticiperen op de toekomst door tijdig – voordat gebreken zich openbaren – op eigen kosten maatregelen te treffen, bijvoorbeeld door zich in te schrijven voor een andere woning of zijn/haar woning aan te passen. De redenering is dan dat geen beroep op de Wmo gedaan had hoeven worden, indien de burger tijdig zelf maatregelen zou hebben genomen.

In een uitspraak van 22 augustus 2018 ontleende de CRvB aan de tekst van de wet en de wetsgeschiedenis dat de in artikel 2.3.5, derde lid van de Wmo 2015 genoemde 'eigen kracht' niet zo ver gaat dat de burger dient te anticiperen op alle mogelijke gebreken die met het ouder worden samen kunnen hangen. Die gedachte strookt ook niet met de leidende geachte achter de Wmo 2015 om de burger zo lang mogelijk in zijn eigen omgeving te laten blijven. De Wmo 2015 biedt geen ruimte om van de burger te eisen dat hij preventief maatregelen treft en investeringen doet die tot doel hebben te voorkomen dat toekomstige onzekere gebeurtenissen in zijn gezondheidstoestand als gevolg van het ouder worden, leiden tot een beroep op de Wmo. Wel biedt de Wmo ruimte om van burgers te eisen dat zij bij het doen van een aanschaf of bij een verhuizing rekening houden met de al *aanwezige* beperkingen en de *redelijkerwijs te verwachten* ontwikkeling daarvan.

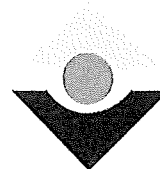
10. Verlaging van de Pgb-tarieven

In de afgelopen jaren zijn de Pgb-tarieven voor huishoudelijke hulp en begeleiding met inschakeling van het sociaal netwerk fors verminderd. Uw ministerie heeft aangegeven dat tenminste het wettelijk minimumloon moet worden vergoed. Veel gemeenten hanteren het wettelijk minimumloon voor de huishoudelijke ondersteuning met behulp van een persoon uit het sociaal netwerk. U hebt geen oordeel willen uitspreken over wat als een redelijk tarief kan worden beschouwd en hebt dit aan de gemeenten overgelaten. Bij de tarieven voor de professionele zorgaanbieders hebt u wel ingegrepen. De vanaf 2015 ingezette neerwaartse trend heeft geleid tot de vaststelling van de AMvB 'Reële prijs'. Hierdoor is er rust ontstaan over de hoogte van de tarieven.

De CRvB heeft in het verleden bepaald dat het tarief voor huishoudelijke ondersteuning bij hulp vanuit het sociaal netwerk moet worden gesteld op het maximum van schaal 15 van de CAO Verzorging en Verpleging met een opslag van 20%. Dat leidt tot een tarief van bijna € 17,- per uur. Dit bedrag komt vrijwel overeen met het bedrag dat moet worden toegerekend aan de directe loonkosten voor zorgverleners bij een professionele zorginstelling, zoals berekend door het bureau Berenschot. Met de opslag voor overhead wordt voor zorg in natura een bedrag betaald van € 26,- tot € 28,- per uur aan de zorgaanbieders. Het is moeilijk te verdedigen dat bij een uur huishoudelijke hulp in natura de zorgverlener ruim € 17,- betaald krijgt en de hulp uit het sociaal netwerk het moet doen met circa € 11,50.

11. Lange duur van procedures

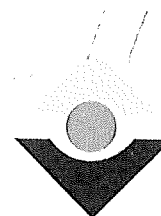
In de wet is de duur van de procedure vanaf de melding tot en met de aanvraag bepaald op maximaal acht weken. Er zijn veel gemeenten die vrijwel standaard deze termijnen overschrijden. Bij wat ingewikkelder aanvragen komen termijnen van een half tot een heel jaar voor. In de tussentijdse periode gebeurt er niets. De toe te kennen

voorzieningen kunnen als regel niet met terugwerkende kracht worden verstrekt: immers zorg kan niet voor het verleden worden ingehaald. Het inzetten van rechtsmiddelen hiertegen (een dwangsom vragen of een beroep instellen wegens niet tijdig beslissen) wordt door de cliënt die in een afhankelijke positie verkeert, niet snel overwogen. Bovendien weet de cliënt niet hoe lang een procedure nog gaat duren. Gemeenten koppelen niet terug naar de cliënt om welke reden de procedure langer duurt. We zien in de praktijk dat gemeenten uiterst terughoudend omgaan met verzoeken om bij spoedmeldingen onverwijld een voorlopige toekenning te geven in afwachting van het nadere onderzoek. Koudwatervrees lijkt hieraan ten grondslag te liggen. Het komt hoogst zelden voor dat bij een spoedmelding na afloop van de procedure geen hulp wordt toegekend. Intussen moet de cliënt, bijvoorbeeld indien deze uit het ziekenhuis is ontslagen, soms onder schrijnende omstandigheden afwachten of en zo ja, wanneer er hulp wordt toegekend.

12. De uitvoeringskosten van gemeenten

De gemeenten voeren de Wmo uit vanaf 2008. In 2015 is het takenpakket uitgebreid door de overheveling van begeleiding van de AWBZ naar de Wmo 2015. We zien een forse uitbreiding van de gemeentelijke apparaten. Voor een deel kan die verklaard worden doordat gemeenten zorgvuldiger registreren en toetsen. Wij kunnen ons echter niet aan de indruk onttrekken dat gemeenten niet altijd een juiste afweging maken tussen de kosten van de maatwerkvoorziening en de met de voorziening gemoeide ambtelijke kosten. Apparaatskosten kunnen niet aan zorg besteed worden. In de afgelopen jaren is er veel vaker een beroep op de rechtspraak gedaan bij geschillen over de uitvoering van de Wmo dan voorheen. Uw collega van rechtsbescherming heeft verschillende malen gerapporteerd dat de overheid, in dit geval de gemeenten, deze beroepen veroorzaken mede omdat er onvoldoende bereidheid is om met elkaar het goede gesprek te voeren en te bekijken of een minnelijke oplossing mogelijk is. Wij kennen een voorbeeld dat er meer dan vijf jaar gesteggeld is tot en met de CRvB over de toekenning van een uur extra huishoudelijke ondersteuning. In deze casus zijn de kosten voor de gemeente geschat op ruim € 30.000,-. Dat is toch niet te verdedigen! Uitvoeringskosten kunnen ook beperkt worden door voor een langere duur te indiceren. Bij wijziging van omstandigheden of wijziging van beleid kan opnieuw gekeken worden of de voorziening moet worden voortgezet in de toegekende vorm. Bij vrijwel alle cliënten is sprake van blijvende beperkingen. Het is dan belastend voor de cliënt en kostbaar voor de gemeente om telkenmale voor een half of heel jaar een voorziening toe te kennen. Het veroorzaakt stress bij de cliënt om periodiek weer 'door de molen' te moeten met het risico op afwijzing of beperking van de voorziening. Gelet op de lange duur van procedures komt het regelmatig voor dat de toekenningsduur al verstreken is en dat met terugwerkende kracht moet worden verlengd. In de tussentijd ontvangen zorgaanbieders geen betaling en lopen zij risico bij voortzetting van hun diensten. In antwoord op schriftelijke vragen van het lid van de Tweede Kamer, J. Kerstens, hebt u aangegeven dat een toekenning voor korte duur alleen zinvol is indien de omstandigheden hiertoe aanleiding geven en dat toekenning voor een aantal jaren het uitgangspunt zou moeten zijn. Uw oproep heeft nog onvoldoende effect gehad. Datzelfde geldt voor uw beroep op de gemeenten om tijdig de cliënt erop te attenderen dat een voorziening eindigt en opnieuw verlengd moet worden. Niet alle cliënten houden deze termijnen zelf in de gaten of zijn daartoe niet meer in staat. Zij worden soms geconfronteerd met stopzetting van hulp, die pas weer wordt opgestart nadat de hele procedure opnieuw is doorlopen. Het argument 'eigen schuld, dikke bult' klinkt wrang.

Verzoek

Hiervoor hebben we onze zorgen geuit over de uitkleding van deze mooie en noodzakelijke wet, waarop meer dan een miljoen Nederlanders zijn aangewezen. Wij verzoeken u gebruik te maken van de u ter beschikking staande instrumenten in gevallen dat gemeenten zich begeven buiten de wettelijke kaders. Tevens verzoeken wij u in uw reactie aan te geven hoe u aankijkt tegen de door ons geschetste ontwikkelingen en op welke wijze u hierover het overleg met de gemeenten aangaat.

Een afschrift van deze brief zenden wij aan de vaste commissie voor VWS van de Tweede Kamer.

Met vriendelijke groet,

Was getekend:

Leo Bisschops,
voorzitter

Stephan Vermeulen,
secretaris